

گزارش راهپیمایی "Refugees welcome!" در بروکسل

یکشنبه ۲۷ سپتامبر ۲۰۱۵

بعد از گذشت چند هفته از شروع بحران پناجویان در اروپا و هجوم دسته‌های چند هزار نفری از پناهندگان و جنگ‌زده‌گان سوری، عراقی، افغانستانی، آفریقایی و ... به کشورهای اروپایی، بعد از باز شدن برخی و سپس بسته شدن اکثر مرزها به روی ایشان، بعد از واکنش‌های تند احزاب و گروه‌های راست و نژادپرست؛ و واکنش‌های متناقض دولت‌های اروپایی و فیگورهای عوام‌فریبانه‌ی اکثر سردمداران و حافظین سرمایه به این بحران و ... عاقبت روز یکشنبه ۲۷ سپتامبر در بروکسل راهپیمایی بزرگ و متحدی در حمایت از پناجویان و در تقابل با سیاست‌های جنگی و نژادپرستانه کشورهای اروپایی و آمریکا در سایر نقاط جهان و اجرای برنامه‌های ریاضت اقتصادی برگزار شد. بنا به گزارش‌های رسمی، بیش از ۲۰۰۰۰ نفر (که در قیاس با جمعیت بلژیک و خصوصاً در شرایط غیر سیاسی و منفعل این دوره تعداد قابل توجهی است) در این راهپیمایی شرکت کرده بودند تا هم از پناجویان دفاع کنند و هم خشم خود را از برنامه‌های ویرانگر دولت بلژیک ابراز کنند.

راهپیمایی به ابتکار «پزشکان بدون مرز»، «سازمان پناهندگان» و «کانون وکلای مدافع حق پناهندگی» و ... برگزار شده بود و احزاب چپ، سازمان‌های مترقی و ضدجنگ، فعالین آنتی‌فا، تشکلات زنان و جوانان و دانشجویان، فعالین سندیکایی و تشکلات پناجویان بدون برگیه‌ی اقامت ... افراد عادی و خانواده‌ها به همراه تعداد زیادی از کودکان خود در راهپیمایی شرکت داشتند. فعالین «کمیت‌های جوانان بلژیک» و «سازمان زنان ۸ مارس» هم تلاش کردند تا با شعارها، پلاکاردها و بیانیه‌ها و ... با همراهی تتی چند از دیگر فعالین سیاسی ایرانی در این برنامه شرکت کرده و مواضع سیاسی و همبستگی خود با این جنبش را روشن نمایند.

خوشبختانه اکثر شرکت کنندگان جوان بودند و با شور و حرارت در گروه‌های کوچک و بزرگ متشکل شده بودند و جو عمومی راهپیمایی متحدانه بود و جمعیت عمدتاً با شعارهای مختلف همراهی می‌کردند و با یکدیگر بر سر این موضوع بحث می‌کردند و همه حداکثر تلاششان را برای فهمیدن یکدیگر می‌کردند. پلاکاردها به زبان‌های مختلف بود و از این موضوع استقبال می‌شد و کسی از این‌که فقط بیانیه‌ها به زبان هلندی و یا فرانسوی نیست، دل‌خور نمی‌شد و همه از بیانیه‌ها و بحث به زبان‌های مختلف استقبال می‌کردند. در همان نگاه اولیه مشخص بود که تعداد اروپایی‌ها بیشتر از مهاجرین شرقی و آفریقایی و ... است، ولی شعارهایی مثل «ما همه مهاجر هستیم، اولین، دومین و یا سومین نسل» باعث همبستگی می‌شد. شعارهای «نه مرز! نه ملیت! اخراج پناجویان را متوقف کنید!»، «بلندتر و واضح‌تر بگو، پناجویان به این‌جا خوش آمدید!»، «ما همه بدون برگیه هستیم!»، «اعلام خطر! اعلام خطر! ما ضد فاشیسم هستیم!»، «نه به فاشیسم در بلژیک!»، «مشکل پناجویان نیستند، مشکل سود سرمایه است!»، «ما ضد سرمایه داری هستیم!» و ... از ابتدا تا انتهای تظاهرات با حرارت تکرار می‌شد و پلاکاردها هم پیام‌های متفاوت و پرامیدی داشت. اگرچه خیلی از آنها محتوایی صرفاً انسان‌دوستانه در استقبال از پناهندگان داشت اما پلاکاردهای سیاسی و ضدسیستم هم کم نبودند. تشکلات پناهندگان بدون برگیه که ظاهراً بیشتر صف پناجویان آفریقایی بود هم با رقص‌های پرحرارت خشم و مبارزه خود را نشان می‌دادند. تعداد خانواده‌هایی که با بچه‌های خیلی کوچک در تظاهرات بودند هم جلب نظر می‌کرد و بچه‌ها هم در این مبارزه نقش گرفته بودند. بعضی از آنها شعارهای خوش آمدگویی داشتند و بعضی هم شعار مثل اینکه «من خوش شانس هستم که این‌جا به دنیا آمده‌ام!».

بحث اکثر فعالین سیاسی این بود که این جنبش با وجود ابعاد گسترده و انرژی و شوری که دارد اما عمدتاً انسان‌دوستانه و احساساتی و عکس‌العملی است و به همین علت اگر در همین سطح باقی بماند مدت زیادی دوام نخواهد داشت، بنابراین باید به هر چه بیشتر سیاسی شدن آن دامن بزیم تا هم جنبش ارتقا یابد و هم مردم در برخورد به سیاست دولت‌ها سرخورده نشوند و دست از مبارزه نکشند. ولی از طرف دیگر واقعیت سیاسی جو سنگین خود را بر شرکت کنندگان نیز اعمال می‌کرد. برگزار کنندگان نتوانسته بودند برای برگزاری این راهپیمایی با بخش عظیمی از پناجویان به توافق سیاسی برسند و خبرها حاکی از این بود که بر اساس سیستم‌های گزینشی اتحادیه‌ی اروپا، در بلژیک نیز پناجویان سوری و عراقی ساکن مناطق سنی‌نشین به سرعت مورد پذیرش قرار گرفته و عراقی‌های ساکن مناطق شیعه‌نشین مثل بغداد یا افغانستانی‌ها یا آفریقایی‌ها به راحتی مورد پذیرش واقع نمی‌شوند. این موضوع در مدت کوتاهی در بین پناجویان نیز تضادهای ارتجاعی ایجاد کرده و به اختلافات حادی میان ایشان دامن زده است. آفریقایی‌ها از سوری/عراقی‌ها متنفرند و برعکس. در بین خود سوری‌ها نیز در کمپ‌های پناهندگی، مسلمانان از مسیحی‌ها بیزارند؛ و تاکنون کشمکش‌های فیزیکی حادی میان آن‌ها رخ داده است. در این میان احزاب راست و لیبرال هم بر کنترل خشم گروه‌های پناجو نسبت به هم بزرگنمایی کرده و خطر ورود سیل تروریست‌های اسلامی از سوریه و عراق را دائماً در بوق و کرنا می‌کنند و این‌ها همه بدون وجود گرایش‌های مترقی به زودی می‌تواند این موضوع را به ضد خودش بدل کند.

از این‌رو به نظر ما در چنین فضایی، حمایت صرف از ورود و خوش‌آمدگویی به پناجویان به هیچ عنوان کافی نبود. ما باید ضمن افشای واقعی سیستمی که چنین وضعیتی را در جهان به وجود آورده و مسبب جنگ‌های ویرانگر است، به اتحاد پناجویان با یکدیگر در مقابل این سیستم و برانداختن این سیستم فراخوان می‌دادیم. سعی کردیم که با چند شعار در راهپیمایی، به این هدف خدمت کنیم، هرچند که نه کافی بود و نه چنین هدفی تنها با شعار حاصل می‌شود. پلاکاردهای ما در این راهپیمایی:

- NO Border, NO Nation, NO Gender!
- Kapitalisme, Globalisering, Oorlog, ... Existentele Crisis!
- No Human Being is Illegal!
- La situation est devenue intolerable, nous devons lancer un combat dynamique!
- The refugee crisis is a crisis of imperialism!

The refugee are not the problem, the problem is capitalism & it's functions ... War , Climate change, -
Globalisation...!

اما در هر حال با همه تبلیغات منفی که در مقابل این مبارزات به راه افتاده است، حضور این جمعیت عظیم و پرشور نویدبخش و امیدوار کننده بود و فرصت خوبی ایجاد می کرد که دلایل اصلی تیره روزی و بی آیندگی امروزه بشر و آوارگی و کشتار و جنگ را هر چه بیشتر به بحث گذاشت، خصوصا در بین نسل جوانی که ظاهرا با این مبارزات پا به میدان مبارزه سیاسی گذاشته اند. از نظر ما افشا کردن هر دو نیروی واپسگرا چه سرمایه داری امپریالیستی و چه بنیادگرایان مذهبی که دو سر این چرخه جنگ و کشتار و ... هستند از وظایف ضروری ماست تا از نگاه یکجانبه و کوتاه مدت و محدود به وضعیت کنونی پناهجویان بتوانیم پلی به منافع دراز مدت و پایه ای بشر برای خلق دنیایی بدون مرز و ملیت و جنسیت و ستم و استثمار و زندان و سیم خاردار و ... بزنیم که جرقه آن را می شد در همین مبارزه هم دید. وقتی که در دقایق پایانی راهپیمایی که تقریبا همه بعد از طی یک مسافت چند ساعته خسته اما پرنشاط به پارک میدان شومان رسیده بودند، مادری در حال توضیح دادن شعارهای انگلیسی ما به زبان فرانسه به دختر ۸ ساله اش بود که «نه به مرز و ملیت و جنسیت» یعنی چه؛ و همزمان حضور شش / هفت بچه که با حرارت و بدون خستگی بین جمعیت می دویدند و فریاد می زدند: «بلندتر و واضحتر بگو! پناهجویان به اینجا خوش آمدید!» به همه ما فهماند که یک جنبش پویا راه خود را به آینده خواهد گشود! به همین خاطر با اطمینان بیشتری فریاد زدیم این وضعیت دیگر قابل تحمل نیست، باید دست به یک مبارزه پویا بزنیم!

۲۸ سپتامبر ۲۰۱۵

سازمان زنان ۸ مارس (ایران - افغانستان) - واحد بلژیک
کمیته جوانان بلژیک

